

Het Boek Daniël - Nummer Zevenenveertig

Ontmaskering van misleidende leringen: een kritische analyse van Daniël 8 en de uitdagingen voor de adventistische theologie

Jeff Pippenger
2024-01-11

Wanneer de kleine hoorn van Rome in de verzen negen tot en met twaalf van Daniël hoofdstuk acht wordt voorgesteld, is het een verdorven symbool, want het is een symbool van travestie, een zich als het andere geslacht kledende figuur die oscilleert tussen mannelijk en vrouwelijk. Dit stemt overeen met het Milleritische begrip dat Rome door twee fasen werd voorgesteld, waarbij de eerste fase het Romeinse staatsbestel was en de tweede fase het Romeinse kerkbestel, maar in de oscillatie van de geslachten in de verzen is de kleine hoorn buiten de historische en profetische opeenvolging geplaatst (verdorven). Toch vertegenwoordigt elk van de vier verzen geschiedenis die rechtstreeks verband houdt met óf het Romeinse staatsbestel óf het Romeinse kerkbestel. Heidens Rome vervolgde allen die zich tegen zijn keizerlijk gezag verzetten, maar de vervolging van het pauselijke Rome (vrouwelijk) in vers tien is specifiek tegen de hemel gericht.

In het Milleritische begrip dat Rome het vierde en laatste koninkrijk was, zou het heen en weer bewegen van staat naar kerk en vervolgens weer van staat naar kerk geen punt van zorg zijn geweest. Zij hadden de vermenging van ijzer en leem in de voeten van Daniël hoofdstuk twee gezien en begrepen die eenvoudig als twee fasen van Rome, zonder zich bekommeren om het afbakenen van een specifieke historische opeenvolging van een vierde en vijfde koninkrijk. Hetzelfde begrepen zij van hoofdstuk zeven, waar de hoorn die grote dingen sprak tegen de Allerhoogste, drie horens had uitgerukt uit de oorspronkelijke tien horens van het beest van Rome. Zelfs indien Miller de wisseling van geslacht in vers negen tot en met twaalf heeft onderkend, zou dit voor zijn begrip dat het vierde koninkrijk Rome was van geen belang zijn geweest. In het Milleritische begrip eindigde het vierde koninkrijk in 1798, en de volgende profetische gebeurtenis was de Tweede Komst van Christus.

De vrouwelijke hoorn duidt de vrouw aan die geestelijke hoererie bedrijft met de mannelijke hoorn, en wordt weergegeven in de verzen tien en twaalf.

En het werd groot, tot aan de heerscharen des hemels; en het wierp sommigen van die heerscharen en van de sterren ter aarde, en vertrad die. Daniël 8:10.

De vervolging door de pauselijke macht was gericht tegen het christendom (de schare des hemels), en in vers twaalf ontvangt het pauselijke Rome (vrouwelijk) de macht om haar moorddadige werk te volbrengen door de overtreding van hoererie te bedrijven met de koningen van Europa.

En een heir werd hem overgegeven tegen het dagelijks offer wegens de overtreding; en het wierp de waarheid ter aarde; en het handelde, en het had voorspoed. Daniël 8:12.

De „legermacht” in het vers vertegenwoordigt de militaire macht die aan het pausdom werd gegeven „tegen het dagelijkse”. Het woord „tegen” betekent „van”. Van de heidense koningen van Europa (het heidense Rome), vertegenwoordigd door „het dagelijkse”, werd militaire steun (een legermacht) aan het pausdom gegeven „wegens de overtreding”. De vereniging van kerk en staat, waarbij de kerk de verhouding beheerst, is de „overtreding”. De wijn van die overtreding is christelijk bloed. Zodra het pausdom de legers van het heidense Rome onder zijn macht had, wierp het pauselijke Rome („het”) „de waarheid ter aarde; en het handelde, en het had voorspoed.”

In Daniël, hoofdstuk elf, vers eenendertig, wordt ook de overgave van de legers aan het pauselijke Rome voorgesteld:

En op zijn bevel zullen krijgsmachten optreden, en zij zullen het heiligdom, de vesting, ontheiligen, en zij zullen het dagelijks offer wegnemen, en zij zullen de verwoestende gruwel opstellen. Daniël 11:31.

Het vers duidt de historische overgang aan van heidens Rome naar pauselijk Rome. In het vers zijn de „armen” de Europese koningen die voor de pauselijkheid begonnen op te treden, te beginnen met Clovis, koning der Franken (Frankrijk), in het jaar 496. De „armen” verontreinigden ook „het heiligdom der sterkte” (de stad Rome), door de onafgebroken oorlogvoering vanaf de vierde eeuw tot het jaar 538. De „armen” namen ook het heidense verzet tegen de opkomst van de pauselijkheid weg, en tegen het jaar 508 was het heidense verzet beëindigd.

Het woord dat met „wegnemen” is vertaald, is het Hebreeuwse woord „sur” en betekent „verwijderen”. De „wapenmachten” plaatsten de „gruwel die verwoesting brengt” (het pausdom) in het jaar 538 op de troon van de aarde. Wanneer Daniël hoofdstuk acht, vers twaalf, aanduidt dat „een heer” aan de vrouwelijke kleine hoorn werd gegeven, stemt dit overeen met het getuigenis van vers eenendertig van hoofdstuk elf. Ook het boek Openbaring getuigt in hoofdstuk dertien van dezelfde waarheid.

En het beest dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn voeten waren als de voeten van een beer, en zijn muil als de muil van een leeuw; en de draak gaf het zijn kracht, en zijn troon, en grote macht. Openbaring 13:2.

Zuster White vereenzelvigd het beest van vers twee rechtstreeks met het pausdom, en stelt dat de draak in het vers het heidense Rome is. Het heidense Rome gaf drie dingen aan het pausdom: „zijn kracht, en zijn zetel, en grote macht.”

De militaire macht werd gegeven door het heidense Rome, te beginnen met Clovis in het jaar 496. De „zetel” van waaruit geregeerd werd, werd aan het pausdom gegeven in het jaar 330, toen keizer Constantijn zijn hoofdstad naar Constantinopel verplaatste en zijn voormalige hoofdstad Rome aan de heerschappij van de pauselijke kerk overliet. In het jaar 533 bepaalde keizer Justinianus bij decreet dat de paus het hoofd van de kerk en de bestraffer van ketters was, waarmee hij zijn „grote macht” overdroeg aan de paus van Rome. Vers twaalf van Daniël hoofdstuk acht duidt de tijd aan waarin een „leger” werd gegeven, en van die profetische waarheid wordt door vele getuigenis afgelegd. Vanaf dat tijdstip (beginnend in het jaar 496) „gedijde” het pausdom.

Het zou blijven „handelen” en „voorspoedig zijn” totdat de verontwaardiging tegen het noordelijke koninkrijk van Israël in 1798 ten einde kwam en het pausdom zijn dodelijke wond ontving.

En de koning zal doen naar zijn welbehagen; en hij zal zichzelf verheffen en zich groot maken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat vastgesteld is, zal geschieden. Daniël 11:36.

Vers negen van hoofdstuk acht beschrijft het mannelijke Rome (het heidense Rome) en stelt het drievoudige veroveringsproces voor dat het heidense Rome volbracht, en dat een voorafbeelding was van de drie geografische gebieden die veroverd moesten worden opdat het pauselijke Rome op de troon der aarde zou worden gevestigd, zoals voorgesteld door de drie horens die in hoofdstuk zeven werden uitgerukt. Deze twee drievoudige veroveringen van het heidense en pauselijke Rome stelden de drie geografische hindernissen van het moderne Rome voor, in de verzen veertig tot en met drieënveertig van Daniël elf. Vervolgens wordt in hoofdstuk acht, vers elf, de mannelijke kleine hoorn (het heidense Rome) opnieuw voorgesteld. In dat vers is de geheiligde logica zo deugdelijk, dat de spotachtige mannen die over Jeruzalem heersen, gedwongen waren verscheidene theologische leugens in te voeren om hun nagemaakte fundament op te richten.

Ja, hij verhief zich zelfs tot de Vorst van de heerschare, en door hem werd het dagelijks offer weggenomen, en de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen. Daniël 8:11.

Wanneer wij beginnen de valse munten en juwelen te behandelen die sinds 1863 in het adventisme zijn ingevoerd, dient te worden opgemerkt dat er twee voornaamste terreinen van vermeende theologische deskundigheid zijn waarop het adventisme zich beroemt als grondslag voor het handhaven van de leerstellingen van het afvallige protestantisme en het katholicisme. De bewering die de moderne theologen van het adventisme naar voren brengen, is dat zij óf deskundigen zijn in de bijbelse geschiedenis, óf deskundigen in de bijbelse talen. Hun toepassing van het vers openbaart dat het profetische woord voor hen tot een verzegeld boek is geworden, en onthult tevens dat hun aanspraak deskundigen in de bijbelse talen te zijn slechts de moderne verschijningsvorm van het farizeïsme is.

Ten eerste is er de veronachtzaming van de schommeling van de geslachten voor de kleine hoorn in vers negen tot en met twaalf. Indien zij werkelijk deskundigen in de Hebreeuwse taal waren, zouden zij het feit dat Daniël in deze verzen opzettelijk van geslacht wisselde, niet ontkennen of afzwakken. De kleine hoorn wordt in beide geslachten voorgesteld, en die geslachten wisselen in de verzen heen en weer. De theologen trachten dit feit te bedekken met rommel en valse munten, want het maakt duidelijk kenbaar dat vers elf heidens Rome aanduidt, niet pauselijk Rome. Zij houden uiteraard vol dat de kleine hoorn van vers elf de paus is, terwijl het in werkelijkheid heidens Rome is.

Zodra eenmaal wordt erkend dat twee van de vier verzen over de kleine hoorn mannelijk zijn en twee vrouwelijk, is het eenvoudig om de bijbelse waarheid toe te passen dat een vrouw in de Bijbelse profetie een kerk vertegenwoordigt, en een man een staat. Dit te weten stelt allen die willen zien in staat te onderkennen dat de kleine hoorn van vers elf mannelijk Rome is (heidens Rome), niet vrouwelijk Rome (pauselijk Rome).

Het vers wordt dan aldus verstaan dat het heidense Rome (hij) zich verhief tot tegen de Vorst van de heerschare, zoals het heidense Rome deed toen het de Vorst van de heerschare op het kruis van Golgotha plaatste. Niet alleen verhief het heidense Rome zich tegen Christus aan het kruis, het vers gaat verder met te zeggen dat door hem (het heidense Rome) „het dagelijks offer werd weggenomen.”

In het boek Daniël staan twee Hebreeuwse woorden die beide worden vertaald met „wegnemen”. De woorden zijn „sur” en „rum”. Beide woorden worden gebruikt in de heiligdomsdienst. Sur betekent wegnemen of verwijderen, en wanneer de as van het altaar in het heiligdom werd verwijderd, is het woord dat gebruikt wordt om het verwijderen van de as te beschrijven „sur”. Het woord „rum” betekent opheffen en verheffen, en wanneer de priester in het heiligdom een beweegoffer moest opheffen, moest hij het offer „rum” (opheffen). In vers elf zou het heidense Rome („het gedurige”) het heidendom „rum” (wegnemen) door de godsdienst van het heidendom op te heffen en te verheffen.

Het heidense Rome zou de godsdienst van het heidendom verheffen en verhogen. De adventistische theologen die beweren deskundig te zijn in de bijbelse talen, kiezen ervoor iedere voorkomens van “wegnemen” in het boek Daniël als “verwijderen” te behandelen. Zij verzuimen het onderscheidende en nauwkeurige taalgebruik van Daniël te erkennen en plaatsen zich aldus boven de profet Daniël.

De theologen die beweren de Bijbelse talen te begrijpen, voeren argumenten aan om te rechtvaardigen waarom Daniël bedoeld zou hebben hetzelfde te zeggen, terwijl hij twee verschillende woorden gebruikte. Zij presenteren lange en vermoeiende woordstudies om hun valse beweringen te staven. De theologen die beweren de Bijbelse geschiedenis te begrijpen, betogen dat de valse toepassing berust op de erkenning dat in verschillende perioden van de geschiedenis hetzelfde woord iets anders kan betekenen, en dat daarom, wanneer Daniël twee verschillende woorden gebruikte, alleen een historisch deskundige kan vaststellen wat Daniël daadwerkelijk bedoelde. Het is belangrijk deze twee valse methoden te onderkennen, want zij worden dikwijls toegepast door de theologen die trachten zich te onttrekken aan de methodologie van „regel op regel”.

Ja, hij verhief zich zelfs tot tegen de Vorst van de heerscharen, en door hem werd het dagelijks offer weggenomen, en de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen. Daniël 8:11.

Het woord dat in het vers is vertaald als „weggenomen” betekent „opheffen en verhogen”. Het betekent niet verwijderen. Dit feit scheidt verwarring en tegenstrijdigheid voor de adventistische theologen, want hun uitgangspunten houden geen stand bij een eenvoudige beoordeling van het vers, wanneer de werkelijke betekenis van het woord dat Daniël gebruikte op het vers wordt toegepast. Zij betogen dat de kleine hoorn van het vers het pauselijke Rome is, en daarom zou het vers luiden dat „door hem” (het pauselijke Rome) „het dagelijkse werd weggenomen.”

Zij hebben er uiteraard geen enkel probleem mee het toegevoegde woord op te nemen waarvan Zuster White rechtstreeks verklaart dat het door menselijke wijsheid is toegevoegd en niet op de tekst van toepassing is.

„Toen zag ik met betrekking tot het ‘dagelijks’ (Daniel 8:12) dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid is toegevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere daarop de juiste zienswijze heeft gegeven aan hen die de boodschap van het uur des oordeels verkondigden.”

Early Writings, 74.

Zij vereenzelvigen „het dagelijkse” met Christus’ heiligdomsdienst, zodat het „dagelijkse offer” het begrip handhaaft dat „het dagelijkse” Christus’ offerwerk in het hemelse heiligdom is. Maar de inspiratie stelt vast dat het woord „offer” „niet tot de tekst behoort”.

Wanneer de dronkaards van Efraïm „het dagelijkse” identificeren als het heiligdomswerk van Christus, zou het vers dan luiden: „door hem” (pauselijk Rome) „werd het dagelijkse weggenomen”, of het zou luiden: „door de pauselijke macht werd de heiligdomsbediening van Christus weggenomen.” Zij onderwijzen deze onwaarheid daadwerkelijk. Zij houden vol dat door de duisternis van de pauselijke heerschappij het ware begrip van Christus’ heiligdomsbediening uit de gedachten van de mensen werd weggenomen.

Toch betekent het woord dat als „wegnemen” is vertaald, niet verwijderen; het betekent opheffen en verhogen. Indien de vermeende deskundigen in de bijbelse talen de betekenis van het Hebreeuwse woord „rum” correct op deze passage zouden toepassen, dan zou hun weergave moeten luiden: „door de pauselijke macht werd Christus’ heiligdomsdienst opgeheven en verhoogd.” Wanneer heeft het pausdom Christus ooit opgeheven en verhoogd?

Zij trachten de betekenis van het Hebreeuwse woord „sur” op te leggen aan het Hebreeuwse woord „rum”. Daniël gebruikt het woord „sur”, dat „wegnemen” betekent, in verband met „het dagelijkse” in twee andere verzen, maar in vers elf koos Daniël het woord „rum”, dat „opheffen” en „verheffen” betekent. Niet alleen is de schotel vol fabels aangaande dit vers dwaasheid vanwege de verdraaiing van de betekenis van het woord dat als „wegnemen” is vertaald, maar er is nooit een tijd geweest waarin de bediening van Christus in het heiligdom op enigerlei wijze van de mensen werd weggenomen.

Maar deze, omdat Hij in eeuwigheid blijft, heeft een onveranderlijk priesterschap. Daarom kan Hij ook volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten. Hebreeën 7:24, 25.

Be te beweren, zoals de adventistische theologen doen, in een poging hun valse toepassing van het vers te stutten, dat er een periode is geweest waarin het pausdom een of andere macht uitoefende om Christus’ voorbede in het heiligdom weg te nemen, is absurd!

Maar de theologen leren niet dat het vers aangeeft dat het pausdom de bediening van Christus in het heiligdom heeft verheven en verhoogd. Zij vermijden de betekenis van Daniël’s woorden en de geïnspireerde raad van Ellen White, om te onderwijzen wat zij verkiezen te onderwijzen, ondanks het getuigenis van Daniël’s woorden.

Ja, hij verhief zich zelfs tot de Vorst van de heerschare, en door hem werd het gedurig offer weggenomen, en de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen. Daniël 8:11.

De theologen leren dat het vers betekent: „door de pauselijke macht werd Christus’ heiligdomsdienst weggenomen”, en het wegnemen van Christus’ heiligdomsdienst uit de gedachten van de mensen wordt ondersteund door het feit dat in samenhang met die wegneming de plaats van Christus’ „heiligdom werd neergeworpen.” Er is niet één vers in Gods Woord dat het hemelse heiligdom, waar Christus Zijn voorspraak verricht, aanwijst als ooit neergeworpen. Evenmin is er enige bijbelse passage die aanwijst dat de hemel zelf, die de „plaats van zijn heiligdom” is, ooit neergeworpen wordt. Opnieuw plaatsen de theologen zich boven de profeet Daniël, want zij houden vol dat „de plaats van zijn heiligdom” in het vers naar Gods heiligdom verwijst, ondanks het feit dat Daniël precies het tegenovergestelde van die gedachte leert.

De vermeende deskundigen van de Hebreeuwse taal houden vol dat in dit vers het Hebreeuwse woord „rum” moet worden begrepen in de betekenis van het Hebreeuwse woord „sur”. Zij houden er eveneens aan vast dat het Hebreeuwse woord „miqdash” moet worden begrepen als het Hebreeuwse woord „qodesh”. „Miqdash” en „qodash” worden beide in het boek Daniël eenvoudig vertaald als „heiligdom”, maar zij hebben verschillende betekenissen. „Miqdash” duidt elk heiligdom aan, of het nu Gods heiligdom is of een heidens heiligdom. Het is het algemene woord voor heiligdom, maar „qodesh” wordt in de Bijbel uitsluitend gebruikt om Gods heiligdom aan te duiden.

Daniël kende het verschil tussen een heidens heiligdom en Gods heiligdom. Als Daniël een heidens heiligdom wilde aanduiden, zou hij het woord „miqdash” gebruiken. Het verbaast mij dat de vermeende deskundigen in de Hebreeuwse taal nooit aandacht schenken aan het feit dat Daniël in vier opeenvolgende verzen beide woorden driemaal gebruikt. Daniël’s gebruik van de twee Hebreeuwse woorden, die beide met „heiligdom” worden vertaald, bepaalt de betekenis waarvan Daniël wilde dat zij begrepen zou worden.

Ja, hij verhief zich zelfs tot de vorst van het heir, en door hem werd het dagelijks offer weggenomen, en de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen. En een heir werd hem overgegeven tegen het dagelijks offer vanwege de overtreding, en het wierp de waarheid ter aarde; en het handelde, en was voorspoedig. Toen hoorde ik één heilige spreken, en een andere heilige zei tot die zekere heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding duren, om zowel het heiligdom als het heir prijs te geven om onder de voet gelopen te worden? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; dan zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:11–14.

Juist in de passage die het fundament van het adventisme bevat, gebruikt Daniël twee verschillende Hebreeuwse woorden die beide worden vertaald met „heiligdom”. In de verzen dertien en veertien koos Daniël ervoor het Hebreeuwse woord voor „heiligdom” te gebruiken dat in de Bijbel uitsluitend wordt gebruikt om Gods heiligdom aan te duiden, maar in vers elf gebruikte Daniël het algemene of generieke Hebreeuwse woord, dat Gods heiligdom kan aanduiden, of een heidens heiligdom.

Als Daniël in vers elf het „heiligdom” had willen aanduiden als Gods heiligdom, zou hij hetzelfde Hebreeuwse woord hebben gebruikt dat hij in de volgende drie verzen tweemaal gebruikte. Het is volstrekt duidelijk dat Daniël onderscheid maakte tussen een heidens heiligdom in vers elf en Gods

heiligdom in de verzen dertien en veertien! Maar de dronkaards van Efraïm betogen dat de „plaats van zijn heiligdom”, die in vers elf „ter aarde werd geworpen”, de plaats van Gods heiligdom was, hoewel zij het woord „plaats” vermijden.

Zij leren dat het pausdom Christus’ bediening van voorbede heeft weggenomen en de waarheid van het hemelse heiligdom terneergeworpen heeft. Maar Daniël maakte duidelijk dat het „heiligdom” in vers elf niet Gods heiligdom was, maar een heidens heiligdom. Daniël maakte even duidelijk dat niet het „heiligdom” terneergeworpen werd, maar „de plaats” van zijn heiligdom.

Door te weigeren de doelbewuste geslachtswisseling van de verzen negen tot en met twaalf te erkennen, namen de moderne theologen de definitie van „het dagelijkse” over die haar oorsprong had binnen het afvallige protestantisme, en begonnen zij een fundament te bouwen op het zand van menselijke gissing, overlevering en gewoonte. Wanneer zij bij vers elf aankomen, verwerpen zij zelfs de geïnspireerde raad van Zuster White, die aangaf dat Millers begrip van „het dagelijkse” als heidendom juist was, en beginnen zij zich te bedienen van de kunst van misleiding en gissing om hun liefde voor de katholieke en protestantse theologie te verdedigen.

Zij veranderen in het vers het heidense Rome in het pauselijke Rome, en zij dringen aan op de betekenis „wegnemen” voor het woord dat „opheffen en verheffen” betekent. Zij definiëren het satanische symbool van „het gedurige” als een goddelijk symbool, en houden vervolgens vol dat een heidense tempel Gods tempel is, terwijl zij de rechtstreekse verwijzing naar „de plaats” van het heiligdom ontwijken. En de „ongeleerden” (zoals Jesaja hen aanduidt), die alleen zullen begrijpen indien de „geleerden” hun zeggen dat het zo is, aanvaarden deze schotel vol fabels tot hun eigen verderf.

Wij zullen onze beschouwing voortzetten over de toename van de kennis, voorgesteld door de juwelen in Millers droom, in het volgende artikel.

„De apostel Paulus waarschuwt ons dat ‘sommigen van het geloof zullen afvallen, zich wendend tot verleidende geesten en leringen van duivelen.’ Dit is wat wij mogen verwachten. Onze zwaarste beproevingen zullen komen door die klasse die eens de waarheid heeft verdedigd, maar die zich ervan afwendt tot de wereld en haar in haat en spot met de voeten treedt. God heeft een werk voor Zijn getrouwe dienstknechten te doen. De aanvallen van de vijand moeten worden tegemoetgetreden met de waarheid van Zijn woord. De leugen moet worden ontmaskerd, haar ware karakter moet worden geopenbaard, en het licht van de wet van Jehovah moet doorbreken in de zedelijke duisternis van de wereld. Wij moeten de aanspraken van Zijn woord voorhouden. Wij zullen niet onschuldig worden gehouden indien wij deze plechtige plicht verzuimen. Maar terwijl wij staan ter verdediging van de waarheid, laten wij niet staan ter verdediging van onszelf en groot misbaar maken omdat wij geroepen worden smaad en verkeerde voorstelling te verdragen. Laten wij onszelf niet beklagen, maar zeer ijverig zijn voor de wet van de Allerhoogste.”

„Zegt de apostel: ‘De tijd zal komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar overeenkomstig hun eigen begeerten zullen zij zich leraars bijeenvergaderen, omdat hun gehoor gestreeld wil worden; en zij zullen hun oren van de waarheid afwenden en zich tot

fabelen keren.’ Aan alle kanten zien wij mensen die zich gemakkelijk gevangen laten nemen door de bedrieglijke verzinselen van hen die het woord van God krachteloos maken; maar wanneer de waarheid hun wordt voorgehouden, worden zij vervuld van ongeduld en toorn. Maar de vermaning van de apostel aan de dienstknecht van God luidt: ‘Maar gij, wees in alles waakzaam, verdraag het lijden, doe het werk van een evangelist, vervul ten volle uw bediening.’ In zijn dagen verlieten sommigen de zaak van de Heere. Hij schrijft: ‘Demas heeft mij verlaten, daar hij de tegenwoordige wereld heeft liefgekreken;’ en verder zegt hij: ‘Alexander, de kopersmid, heeft mij veel kwaad berokkend; de Heere vergelde hem naar zijn werken. Neem ook gij u voor hem in acht; want hij heeft onze woorden zeer tegengestaan.’”

„Profeten en apostelen ondervonden soortgelijke beproevingen van tegenstand en smaad, en zelfs het vlekkeloze Lam van God werd in alle dingen verzocht, gelijk als wij. Hij heeft de tegenspraak van zondaren tegen Zich verdragen.“

‘Elke waarschuwing voor deze tijd moet getrouw worden gebracht; maar “de dienstknecht des Heeren moet niet twisten, maar vriendelijk zijn jegens allen, bekwaam om te onderwijzen, geduldig; in zachtmoedigheid hen onderwijzende die zich verzetten.” Wij moeten de woorden van onze God zorgvuldig bewaren, opdat wij niet besmet worden door de misleidende werkingen van hen die het geloof hebben verlaten. Wij moeten hun geest en invloed weerstaan met hetzelfde wapen dat onze Meester gebruikte toen Hij door de vorst der duisternis werd aangevallen,—“Er staat geschreven.” Wij behoren te leren het woord van God kundig te hanteren. De vermaning luidt: “Benaarstig u om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider die zich niet behoeft te schamen, die het woord der waarheid recht snijdt.” Er moet ijverige arbeid zijn en ernstig gebed en geloof om de kronkelende dwaling van valse leraars en verleiders tegemoet te treden; want “in de laatste dagen zullen zware tijden ontstaan. Want de mensen zullen liefhebbers zijn van zichzelf, geldgierig, pochers, hoogmoedig, lasteraars, aan de ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, zonder natuurlijke genegenheid, onverzoenlijk, kwaadsprekers, onmatig, wreed, zonder liefde voor het goede, verraders, roekeloos, verwaand, meer liefhebbers van genot dan liefhebbers van God; die een schijn van godsvrucht hebben, maar de kracht daarvan verloochenen: keer u ook van dezen af.” Deze woorden schilderen het karakter van de mannen met wie de dienstknechten van God te maken zullen krijgen. “Kwaadsprekers,” “zonder liefde voor het goede,” zullen hen aanvallen die in dit ontaarde tijdperk trouw zijn aan hun God. Maar de gezant van de hemel moet de geest openbaren die in de Meester werd geopenbaard. In ootmoed en liefde moet hij arbeiden voor de zaligheid van mensen.’

Paulus gaat verder over hen die zich tegen het werk van God verzetten en vergelijkt hen met de mannen die in de tijd van het oude Israël oorlog voerden tegen de getrouwen. Hij zegt: ‘Gelijk nu Jannes en Jambres Mozes wederstonden, alzo wederstaan ook dezen de waarheid; mensen verdorven van verstand, verwerpelijk aangaande het geloof. Maar zij zullen niet verder voortgaan; want hun dwaasheid zal allen openbaar worden, gelijk ook die van genen openbaar is geworden.’ Wij weten dat de tijd komt waarin de dwaasheid van het strijden tegen God aan het licht gebracht zal worden. Wij kunnen ons veroorloven te wachten in kalm geduld en vertrouwen, hoezeer ook belasterd en veracht; want ‘er is niets verborgen, dat niet geopenbaard zal worden,’ en zij die God eren, zullen door Hem geëerd worden in de tegenwoordigheid van

mensen en engelen. Wij moeten delen in het lijden van de hervormers. Er staat geschreven: 'De versmaadheden van hen die U versmaadden, zijn op mij gevallen.' Christus begrijpt ons verdriet. Niemand van ons wordt geroepen het kruis alleen te dragen. De Man van smarten van Golgotha wordt geraakt door het gevoel van onze noden, en daar Hij Zelf geleden heeft toen Hij verzocht werd, kan Hij ook hen te hulp komen die om Zijnentwil in droefheid en beproeving zijn. 'Ja, en allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden. Maar boze mensen en verleiders zullen van kwaad tot erger voortgaan, misleidende en misleid wordende. Gij echter, blijf in hetgeen gij geleerd hebt.' Review and Herald, 10 januari 1888.